

ΠΑΛΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ κ. ΑΘΑΝ. ΖΕΡΒΟΠΟΥΛΟΥ (ΚΡΟΥΠ)

ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΚΟΝΤΑ ΣΤΟ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗ

(Γραμμένες για το «Μπουκέτο»)

Θ'. ΤΗΝ τελευταία σελίδα της «Ακροπόλεως» εδημοσίωσεν κάποτε ο Γαβριηλίδης μιά στήλη με την ονομασία «Ζεστά-Ζεστά και Κουδ-Κουδ», στην οποία γράφαμε δύο οι συντάκται από ένα χρονικά την ημέρα σε τόνο εύθυμο.

Προηγείτο στη στήλη αυτή ένα μικρό διηγημάκι, έπειτα μερικοί σατυρικοί στίχοι του κ. Γιοφύλλη, ακολουθούσαν τα χρονικά κι έλειναν με τον διάλογο της ημέρας.

Το διηγημάκι τότε εσοκάρωνετο κατά τον εξής περίεργο τρόπο: «Έγραφε ο πρώτος συντάκτης δυο-τρεις γραμμές και παρέδιδε το χειρόγραφο στον άλλον, ο οποίος έγραφε άλλες τόσες, μέχρις ότου κάποιος άποφάσιζε να τ... τελειώσει!»

Και γελοούσαμε τότε όλοι, και μαζί μας και οι άναγνώσται της «Ακροπόλεως», γιατί τούς άρρεσε το διήγημα, χωρίς να ξέσουν και πώς σοκωνότανε!... «Όταν ή μανούβρα αυτή έφτασε στ' αυτιά του Διευθυντού, μιάς έστε γελαστός πώς ούτε οι Άμερικανοί συντάκται δεν θά μπορούσαν να σκεφθούν ένα τέτοιο πράγμα!

***

Άδυναμία είχε ο Γαβριηλίδης και για τα πρακτικά των δικαστηρίων. «Ήθελε μιά-δυό στήλες την ημέρα από τέτοιες ειδήσεις του Πλημμελειοδικείου και του Πταματοδικείου, γαρνιρισμένες κάπως, ώστε να διαβάζονται με όρεξη από τον λαό.

— Αυτά, μου έλεγε κάποτε, δημοσιεύονται στο Πάρισι από την «Ματέν» κάθε χρόνο σε βιβλίο. Αυτό πρέπει να κάνουμε κι εδώ!

Εύτυχως όμως που δεν έκομε και την έκδοσι αυτή, γιατί τα οικονομικά της «Ακροπόλεως» θά βούλιαζαν περισσότερο!

***

Όταν ή δίκες είχαν περισσότερο ενδιαφέρον, ή «Ακρόπολις» διέδτε δλόκληρες στήλες και σελίδες ακόμα. Δεν είχε δε σημασία αν μιά δίχη έγίνετο στις έπαρχιες.

Για τή δαπάνη των τηλεγραφημάτων δεν εσοκότηετο καθόλου ο Γαβριηλίδης. Θυμιαία τή δίχη του Αύδη πούγανε στη Χαλκίδα. Ο κατηγορούμενος είχε σκοτώσει τή γυναίκα του. Η «Ακρόπολις» έστειλε έμένα για να κρατήσω πρακτικά και από το «Σκρίλι» είχε φθει ο Γιάννης ο Κουτήφαρης. Καμιά άλλη έφημερίς δεν έδειξε ενδιαφέρον.

Η δίχη αυτή που κατέληξε στην άθωση του κατηγορουμένου, εκράτησε ως άραγ τή νύχτα. Ήταν Εισαγγελεύς ο κ. Τσουκαλάς και καταφέρθηκε δριμύτητα κατά τής κοινωνίας των Άθηνών. Η άγόρευσις του αυτή έγινε άφορη δημοσιογραφικού και για έπί δλόκληρες εβδομάδες. Για δλ' αυτά, έστειλα με τον έφημεριοδοτή του τρώου στην «Ακρόπολις» άναρτήματα χειρόγραφα και ιδιαίτερα τηλεγραφήματα πλέον των δυό χιλιάδων λέξεων!

Την επομένη ή «Ακρόπολις» είχε για τή δίχη δυό γεμάτες σελίδες κι ο Γαβριηλίδης ήταν κατενθουσιασμένος και γελοούσε δλόκληρος.

***

Άλλη φορά με είχε στείλει ο Γαβριηλίδης στο

νάριο. Παντού όπου και αν γυρίζε το κεφάλι του —στά καμπαρέ, στα μεγάλα ξενοδοχεία, στα δωμάτια των υπάτων καταγωγίων — ένα πρόσωπο μονάχα βλέπει: τή Μάρλεν, όραία κι ανιωματική, άντικειμενο του πόθου και ή τις λατρείας του. Κανένα άλλο αίσθημα δεν υπάρχε πια για τον σκηνοθέτη αυτόν, εκτός από τον άφροστο ψυχικό έρεθισμό που του προκαλεί ο Παλάζιος Άγγελος...

Τι θ' άπογίνη όμως αυτός ο άνθρωπος, ο οποίος παρέχει την έντασι ηρωϊνομανούς. Τι θά άπογίνη όταν ή κοιλία επαναστατήσει εναντίον του κυρίου της, ή όταν σπάσει και θά δμολογήσει πώς δεν μπορεί πια να πραγματοποιήση τα παράφορα όνειρα του σκηνοθέτου; Αυτό δεν εινε δυνατό να το προβλέψη κανείς. Όστόσο, τα πάντα προλέγουν ότι ή όδινηρος σχέσης του Γιώζεφ φόν Στέρνμπεργκ με τή Μάρλεν Ντήτριχ θά έχουν άσχημο τέλος — αν όχι για τή δεύτερη, τουλάχιστον για τόν πρώτο...

Ήδη ο Στέρνμπεργκ διέλυσε το συμβολικό του με τήν «Παραμύθοντα», έφυγε από τήν Άμερική και βρισκόται από μηνός περίπου σ' ένα ψυχολογικότερο της Βιέννης... «Υπερκόσμιος», λέγουν οι μέν. «Μοιραία κατάληξι τής τρελλής αγάπης που του ένέπνευσε ή Μάρλεν», λέγουν οι δέ. Και ίσως αυτόι να έχουν περισσότερο δικιο...

Ναύτιλο, όπου εδικάζετο μετ' άναίρεσις εις τόν έκει Έφεταιίο, ή πολυθρόνητος ύπόθεσις του Σκοπευτηρίου Άθηνών. Ήθελαν δηλαδή μερικοί να βάλουν στο χέρι ένα τεράστιο οικόπεδο, κληροδοτηθέν στο Σκοπευτήριον κτλ. κτλ. Ο Άρειος Πάγος είχε άναίρεσει τήν άπόρριψι του Έφεταιίου Άθηνών και τήν είχε παρατέμψει στο Έφεταιίο Ναυτίλιου. Η ύπόθεσις δεν είχε, φυσικά, ποιηκό χαρακτήρα, και ίσως ήταν ή πρώτη φορά που για τέτοια ύπόθεσι άσπιτής φύσεως, βροθήκη άθηνάικη έφημερίδα πρόδημη να διαθέσει στήλες και σελίδες άκόμη για τα πρακτικά τής δίχης. Και ή έφημερίδα αυτή ήταν ή «Ακρόπολις». Ο Γαβριηλίδης μάλιστα είχε γράψει άρθρα επί άθθων για τόν ζήτημα αυτό, μιά και έπεισήθηκε για τόν δικαιο τής Σκοπευτικής Έταφείας.

***

Κάποτε, γράφοντας τα πρακτικά του Πλημμελειοδικείου, ο κ. Ναυτιλιώτης περιέγραφε κι ένα έπεισόδιο που συνέβη μεταξύ των δικαστών και του δικηγόρου Μιχαλά, φίλου τής «Ακροπόλεως» και του διευθυντού της. Ο Μιχαλάς όμως έύθυμοσε πολύ γι' αυτό, έτρξε στο Γαβριηλίδη και του ζήτησε να παυθή ο συντάκτης!

— Ήταν άληθινό όμως τόν έπεισόδιο, ειπε ο Γαβριηλίδης στο Μιχαλά.

— Άληθινό, αλλά δεν έπρεπε να γραφή! άπάντησε ο Μιχαλάς. Έφώναξαν τότε τόν κ. Ναυτιλιώτη στο γραφείο του Διευθυντού. Ο Μιχαλάς ήταν όλος χαρά, περμιόμενος να γίνη τόν θέλημά του και να παυθή ο συντάκτης.

— Πόσο μισθό παίρνεις τόν μήνα; ρώτησε ο Γαβριηλίδης τόν Ναυτιλιώτη.

— 40 δραχμές, κ. διευθυντά.

— Από σήμερα στον αυδώνο σε 60!

Ο Μιχαλάς φεύγει κι ακόμα φεύγει!

***

Όλο τόν προσωπικό τής συντάξσεως είχαμε συνδεθεί μεταξύ μας αδελφικά. Ήμαστε όλοι σαν μιά οικογένεια. Στους παληούς του συντάκτης είχε τόσο εμπιστοσύνη ο Γαβριηλίδης, ώστε δεν εδέχετο δεύτερη σιγήτησι για τήν αλήθεια των γραφομένων τους και τήν καλή πίστι του γράψαντος.

Πολλές φορές στις συνεντεύξεις μας με πολιτικά πρόσωπα τής έποχης, μιάς έλεγαν οι τελευταίοι και μερικές λεπτομέρειες, που ζητούσαν κατόταν να μη δημοσιευθούν.

— Ο δημοσιογράφος δεν κρατεί μυστικά! Έλεγε σχετικώς ο Γαβριηλίδης. Έκείνου που τά λένε, έπρεπε προτού σάς τά πούν, να σκεφθούν: «Άμα τά ελπαν, θά τά μάθη κι όλος ο κόσμος, γιατί θά τά γράψετε!

Κι έδημοσίευε τις ειδήσεις, γράφοντάς τες ο ίδιος προσωπικώς μόλις τής τις έλέγαμε.

— Πέστε τους πώς τής έγραφα έχω και όχι σεις, μιάς έλεγε γελών. Κι' έτσι ελσθε εν τάξει!

— Ναι, αλλά δεν θά μιάς πούν τίποτε πια στο εξής, άπαντούσαμε.

— Θα σας πούν, ησηάστε, μιάς έθεβαίνανε.

Έπεισόδια εξ αίτιας ειδήσεων, τις όποιες μιάς έλεγαν ύπουργοί και έδημοσίευον στην «Ακρόπολις» χωρίς να τόν θέλουν, είχαν σημειωθεί πολλά. Υπήρξε μάλιστα έποχή, που ο άείμητος Ν. Στρατός, ύπουργός των Έσωτερικών τότε, άμα εδέχετο συντάκτη τής «Ακροπόλεως», έκλεινε τόν στόμα του και έβουβαίνοτο!

Γι' αυτό κι έμεις παρουσιαζόμαστε στους ύπουργούς ως συντάκται άλλης έφημερίδος!

***

Κάποτε ήταν άνταθιασλεύς ο Διάδοχος Κωνσταντίνος, άπουσιάζοντας τόν πατρός του στην Ευρώπη.

Ειδικός συντάκτης για τις συνεντεύξεις με τούς πολιτικούς ήταν τότε ο κ. Ναυτιλιώτης, όστις εζήτησε μιά μέρα συνέντευξι με τόν Φ. Νέγηρη για τήν τιμή του σταριού.

Κατά τή διάρκεια τής συνεντεύξεως, ο κ. Ναυτιλιώτης ελδε τόν Νέγηρη στενοχωρημένο, σαν κάτι να ήθελε να πη για να ξεσκίση. Ειδικός για τέτοια πράγματα ο Ναυτιλιώτης, τόν ρώτησε για γενικώτερα ζητήματα κι άκουσε, τέλος, τόν Νέγηρη να καταφέρεται κατά τόν τότε κοινοβουλευτισμό.

— Φαντάσου, ειπε, ή Έφημερίς τής Κυβερνήσεως εινε γεμάτη καθημερινώς από μεταβολές ύπαλλήλων... Δεν εινε κατάστασις αυτή... Και να σου τόν πό καθαρά, δεν μπορώ να τήν άνεχθώ κι άνέδχηκα στο Παλάτι...

Ο κ. Ναυτιλιώτης είχε τεντώσει τ' αυτιά του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

